

KROP IN DE KEEL

Vandaag gingen we naar het eerste leerjaar van de jongensschool. Maar de dag begon toch nog in de derde kleuterklas, bij juf Gabi. Ze wou eerst nog afscheid nemen van 'haar' jongens. De meisjes kregen niet echt een afscheid, want die zou ze toch elke dag weer zien op de meisjesschool. We waren met negentien. Dat was een groot aantal voor een klein dorp als Zogge.

Juf Gabi zei met een krop in de keel dat we een groep waren met lieve kinderen. Ik dacht dat ze bij het woord 'lieve' even in mijn richting keek, maar helemaal zeker was ik er niet van.

'Jullie gaan nu naar de Grote School. Ik zou graag hebben dat jullie je best doen en goede punten scoren. Kom dan later nog maar eens bij mij om jullie rapport te laten zien.'

Wij knikten allemaal tegelijk, maar we wilden helemaal geen afscheid nemen. Nu zeker niet, omdat ze net schoolhoofd geworden was. Waarom konden alle kinderen niet op één school samenblijven? Meisjes en jongens samen, net zoals op de kleuterschool.

‘Jullie mogen meteen bewijzen dat jullie grote jongens zijn door samen in groep naar de jongensschool te wandelen. Gaan jullie dat kunnen zonder onderweg te blijven spelen?’

‘Ja, juf,’ antwoordden we luid in koor.

‘Ga dan maar, het ga jullie goed.’

Ze stapte nog even mee tot aan de poort. Ik was de laatste om te vertrekken. Ik keek haar nog even aan met tranen in mijn ogen. Ook zij was een beetje verdrietig. Ze glimlachte niet, zoals ze anders bijna altijd deed. Ze streelde door mijn haar. Ik liep het kasseiweggetje uit. Ik keek nog eens om, maar de poort was al dicht.

Ik rende de anderen achterna. Ik wou natuurlijk niet als laatste bij de grote poort van de jongensschool aankomen.

We renden via het Kaatsplein naast de kerk naar de nieuwe school. De deur van de kerk stond wijdopen. Af en toe vlogen er grote en kleine engelen in en uit. De heiligen stapten in groepjes naar buiten. Wellicht om te plassen, want dat konden ze toch niet binnen in de kerk doen. Ik was de enige die het zag.

GEEN KLEUTER MEER

We stonden met z'n allen wat zenuwachtig te wachten. Bert, de durfal, duwde op de bel. Het duurde lang voor de poort openging. We zwegen allemaal, want we wisten niet wat ons te wachten stond. We hadden al verhalen gehoord van onze oudere broers. Van oorvegen tot vliegende bordvegers, voetbaloorlogen tussen de wijken, speelplaats-gevechten ... Misschien was het allemaal wat aangedikt, maar helemaal zeker waren we er niet van.

De poort zwaaide open. Voor ons stond een kalende man met een grijze kiel. Hij knikte even en glimlachte. 'Zo, de nieuwe lichting is gearriveerd,' zei hij met een nogal krakende stem. 'Welkom, nu stap je binnen in de Grote School. Je bent geen kleuter meer. Vanaf nu zal er gewerkt moeten worden ...'

Hij wachtte een paar seconden om zijn woorden meer gewicht te geven.

'Zijn er hier slimme kinderen bij?'

We staken allemaal onze hand op. Nog niemand had ons tot nu toe verteld dat we dom waren. Zelfs zuster Ballon niet.

‘Mooi zo. Ik ben meester Gabriël, het schoolhoofd,’ zei hij trots.

‘De Gabbe,’ fluisterde Erik Leys, bijgenaamd de snottebel. De meester tilde zijn hielen even op, keek naar de groep en gromde even.

‘Dan mogen jullie nu binnenkomen. Vorm twee mooie rijen. Blijf aan de hoek staan in ... stilte!’ Hij keek streng rond.

‘Dat is de eerste regel in deze school. Stilte in de gangen. Hier mag geen woord meer gesproken worden. Begrepen?’ ‘Ja, meester Gabr...’ begonnen we, maar verder kwamen we niet.

‘Volg mij tot bij meester Ward.’

‘Meester Wawa,’ kirde de snottebel.

‘Zo ventje, dat is nu al de tweede keer.’

De Gabbe greep hem bij zijn oor en haalde hem uit de rij.

‘Au!’ riep Erik luid. ‘Je doet me pijn!’

‘Jij gaat moeten oppassen, jij. Dit is geen goed begin,’ snauwde De Gabbe boos.

Ik liep in het midden van de rij. Ik kreeg tranen in mijn ogen. Ik wou eigenlijk niet naar de Grote School. Ik verlangde al terug naar de kleuterschool. Ik keek door het raam en ik zag een ontsnapt kind-engeltje uit de kerk naar me knipogen.

MOOIE STEM

Op het einde van de gang was het klaslokaal van de eerste graad. Daar zaten het eerste en tweede leerjaar samen in een klas. In de deuropening stond een knappe, jonge meester ons met een glimlach op te wachten. 'Hier zijn ze dan, meester Ward. Het is een grote groep. Het lijken me 'bijna' allemaal flinke kinderen. Ik heb er helaas al eentje moeten opzij zetten.'

De Gabbe nam Erik Leys, die nu niet meer durfde te roepen, nog eens flink bij de oren. Twee meesters waren een te groot overwicht voor hem.

Meester Ward nam hem bij de schouders en plaatste hem meteen in de hoek van de gang. De Gabbe knikte tevreden.

'Ik ga u laten. Succes ermee!'

'Beste vriendjes, welkom. Voor je binnenkomt, geef ik jullie meteen een klasnummer dat je het hele jaar moet onthouden. Aan de kapstok met jouw nummer moet je altijd je jas hangen, begrepen?'